

**D. DIONYSII // A RICKEL CARTHVSIANI, // de perfecto
mundi contemptu, // ut pius ita utilissimus heptalo- // gus**

Dionysius <der Kartäuser>

Coloniae, Nov. 1530

Quod consideratio beneficiorum dei, praesertim passionis Christi, ad mundi contemptum nos debet inducere.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55472](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55472)

Propterea scriptum est, *Ecc. 49:* Glorificate dñm quantumcumque poteritis: superualebit adhuc, maior est enim omni laude. Sic ergo charissime teipm & omnia tua, corpus & animā, interiora & exteriora diuino obsequio mancipare ne differas: ne dei donis abutens, p̄ hęc dæmoni & pct̄is deseruias. Qui n. vitijs seruit: dæmonis seruus est.

Quod consideratio beneficiorum dei, p̄ æsertim passionis Christi, ad mundi contemptum nos debet inducere.

Art. XII.

Imitationum domini recordabor, laudem domini super omnibus quæ reddidit nobis, & quæ largitus est nobis secundum indulgentiam suā. Si scire volumus quanta sollicitudine viam salutis quærere atq; incedere, omnia vana mundiꝝ gaudia spernere debeamus: sapienter pensemus, quid ipse vnigenitus dei v̄sus deus pro nostra salute assumpsit, fecit, & pertulit.

Quum namq; sit ipse sapientia dei patris, sapientia vtique increata, æterna, genita, & immensa: non sine condigna cā, & maxīma rōne pro nobis tanta assumpsit, egit, & passus est. Qm̄ itaq; pro nostra salute vnicus dei filius deus omnipotēs & perfectus, humanam naturā assumpsit, in mundo tot cōuersatus est annis, tātos pro n̄ri instructione & redēptione labores sustinuit, & demum acerbissimā mortē perpeffus est: non negligamus nos ipsos: nec propriā parui pendamus salutē. Nō putemus nos remisse et sup̄ficietenus operādo, mūdi uanitatib. inhiādo, itimorate viuēdo posse saluari. Nō sic æterna p̄cna euadit, nec beatitudo cœlestis acq̄rit. Ch̄s siquidē pas. et c. 1. Pet. 2 nobis

nobis relinquens exemplum, ut sequamur vestigia eius. Necesse est ergo ut eius passioni conformemur, eiq; commoriatur. Nam qui se dicit in

1. Iohan. 2. Christo manere: debet sicut ille ambulavit, & ipse ambulare. Hinc dicit Apostolus, Si commortui sumus: & conregnabimus. Et iterum, Imitatores dei estote, sicut filij charissimi. Sed quid est Christi passioni conformari, Christoq; commori, & eius vestigia seq: nisi vanitates & vitia mortificare, diuino timore corpus configere, libertatem propriam sub diuinæ legis præceptis fortiter coartare, diuinæ voluntati nostram in omnibus subdere? Quum ergo credamus deum & dominum nostrum Iesum Christum in mundo hoc in omni paupertate & patientia, in omni humilitate & mansuetudine, in omni charitate & perfectione vixisse: innumerabiles irrisiones, contumelias, blasphemias, labores & fatigationes patientissime pertulisse: & tandem amarissimum genus mortis subiisse: indecentissimum arbitremur, ut domino sic conuersato, afflictio, occiso, seruus eius in delitijs viuat, in diuitijs gaudeat, in mundi vanitatibus se oblectet. Non enim est seruus maior domino suo. Hinc dicit Gregorius,

Gregori⁹. Nihil tam graue quod non æquanimitèr toleretur: si Christi passio ad memoriam reuocetur.

Bernard⁹. Præterea audi sanctum deuotissimumq; Bernardum, in persona Christi te alloquētem: O homo vide quæ pro te patior. Non est dolor sicut dolor quo crucior. Ad te clamo qui pro te patior: vide pœnas quibus pro te afficio: vide clauos quibus confodior: vide quomodo toto corpore pro te extendor. Et quum sit tantus dolor exterior, intus est planctus grauior, quum te tam ingratum

tum experior. Si ista mi dilecte intēta mente per
 pendis, mundū contemnis, concupiscentias fran-
 gis, Christum sequi desideras, cuncta quæ mun-
 di sunt toto corde abhorres, cum his qui in vani-
 tate ambulant permanere recusas. Absit autem
 vt tantis Christi beneficijs sis ingratus. Ingratus
 es, si non gratias agis. Nec gratias agis, si non re-
 cogitas, attendis, & recognoscis. Quum maxi-
 ma ingratitude pars (iuxta Senecā) sit bene-
 ficij collati obliuio. Seneca Omni itaq; die recogita, qd
 ipsemet deus pro tua salute fecit & pertulit. Præ-
 terea alia beneficia dei nobis exhibita adeo mul-
 ta & magna, et pene innumerabilia sunt: vt ex
 consideratione eorum merito accēdi debeamus
 diuino amore, & zelo honorandi deum cum o-
 mni deuotione, affectu quoq; gratias semper a-
 gendi, & deum incessanter laudandi. Nonne a
 deo excelso suscepimus, quicquid sumus siue ha-
 bemus, bona fortunæ, dona naturæ, esse, viuere,
 sentire, intelligere: munera gratiæ, fidem, spem,
 charitatem: septem dona spiritus sancti, sacra-
 menta ecclesiæ, superdignissimum sacramētum
 altaris. Quoties nobis peccantibus deus clemen-
 ter pepercit, quā pie nos præuenit, a quantis pec-
 catis atq; periculis præseruauit, quāta dona glo-
 riæ nobis promisit, quot insuper homines nunc
 æternaliter condemnauit, qui minus quam nos
 peccauerunt. Non beneficiorum tantorum effici
 amur immemores. Sed cū Psalmista humili gra Psalm. 117.
 taq; mente dicamus, Quid retribuam domino,
 pro omnibus quæ retribuit mihi? Agamus quo
 que quod ipse ait, Benedicam dominum in omni Psalm. 35.
 tempore: semper laus eius in ore meo. Pessimum
 etenim uitium est ingratitude: illa præcipue qua
 deo li-

deo liberalissimo immensaque dignitatis benefactori sumus ingrati. Si quis tibi manum aut pedem abscinderet: quantum diligeres eum, quod amputatum tibi restitueret membrum. Si cecus, mutus, surdus, claudusve esses: quantum diligeres qui naturalem defectum curaret. Quomodo ergo deum feruenter non diligis, qui uniuersa bona prefata tibi largitus est, & multo maiora spopondit? Tanta igitur dei munificentia & beneficentia circa te, ad mundi contemptum te incitet: atque ad aggrediendum ea per quae deus potissimum honoratur, inducat. Certum est utique quod quanto quis per naturalia dona magis dispositus est ad virtutes: eo grauius peccat vitiose, mundane, inaniterque viuendo. Tu vero in naturalibus optime es dispositus, & ad uniuersas virtutes: idcirco non parum dolendum existimo, quod te ad vitam virtuosam dare retardas.

Incitatio ad mundi contemptum, ex consideratione promissorum dei.

Art. XIII.

2. Cor. 4.

Quod in praesenti est momentaneum & leue tribulationis nostrae, supra modum in sublimitate aeternae gloriae pondus operatur in nobis, non contemplantibus nobis ea quae videntur: sed quae non videntur. Quae enim videntur temporalia sunt: quae autem non videntur aeterna sunt. Ex his B. Pauli verbis, mox innotescit quod tribulatio electorum in vita praesenti, quae tuncque diuturna, grauis acerbaque fuerit: tamen futurae retributionis, coelestisque gloriae respectu momentanea fertur & leuis. Incomprehensibilis namque atque perpetua est merces futura. Porro perfectus purissimus